

Stupeň nebezpečnosti trestného činu

Stupeň nebezpečnosti konkrétního trestného činu není s přihlédnutím k § 3 odst. 4 tr. zák. nikdy určován materiálním významem jen jedné, byť i závažné okolnosti, nýbrž je určován komplexem všech okolností případu, včetně těch, které leží mimo skutkovou podstatu trestného činu.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 5 Tdo 659/2008, ze dne 25.6.2008)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl dne 25. 6. 2008 o dovoláních obviněných J. G. , a Ing. R. G. , proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 11. 2007, sp. zn. 4 To 329/2007, který rozhodl jako soud odvolací v trestní věci vedené u Okresního soudu ve Žďáře nad Sázavou pod sp. zn. 3 T 129/2004, tak, že podle § 265k odst. 1 tr. ř. se zrušují rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 11. 2007, sp. zn. 4 To 329/2007, a rozsudek Okresního soudu ve Žďáře nad Sázavou ze dne 1. 6. 2007, sp. zn. 3 T 129/2004. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. se zrušují také další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. se Okresnímu soudu ve Žďáře nad Sázavou přikazuje, aby věc obviněných J. G. a Ing. R. G. v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu ve Žďáře nad Sázavou ze dne 1. 6. 2007, sp. zn. 3 T 129/2004, byl obviněný J. G. uznán vinným trestným činem zvýhodňování věřitele podle § 256a odst. 1, 3 tr. zák., a obviněný Ing. R. G. byl uznán pomocí k trestnému činu zvýhodňování věřitele podle § 10 odst. 1 písm. c) k § 256a odst. 1, 3 tr. zák., kterých se dopustili tím, že v období let 2001 až 31. 12. 2003 obviněný J. G. jako soukromý podnikatel - fyzická osoba - J. G. -G. , s místem podnikání H. , Ž. n. S. , ačkoli dlužil Okresní správě sociálního zabezpečení ve Ž. n. S. částku v celkové výši 1.467.981,26 Kč, Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR - okresní pojišťovně Ž. n. S. se sídlem v N. M. na M. částku v celkové výši 1.515.830, Kč, a dále neuhradil závazek ve výši 166.510,- Kč J. P. za výkopové práce provedené v roce 2002, v zájmu zajištění obchodní činnosti firmy za situace, kdy kvůli celkové nepříznivé finanční situaci nebyl schopen řádně plnit všechny své splatné závazky, přednostně uhrazoval faktury na dodávky zboží a služeb jiným společnostem a faktury související s provozem firmy, a to 230 firmám, podrobně specifikovaným ve skutkové větě výroku o vině tohoto rozhodnutí, čímž tyto jiné své věřitele soustavně zvýhodňoval na úkor výše uvedených poškozených, kterým způsobil škodu v celkové výši nejméně 7.171.540,51 Kč, kdy o všech podstatných záležitostech týkajících se firmy J. G. -G. , zejména o platbách, rozhodoval společně se svým zaměstnancem, obviněným Ing. R. G.

Za tento trestný čin a za trestný čin porušení povinnosti v řízení o konkursu podle § 126 odst. 2 tr. zák., jímž byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu ve Žďáře nad Sázavou ze dne 5. 12. 2005, č. j. 3 T 129/2004-332, ve znění usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 21. 3. 2006, sp. zn. 4 To 80/2006, byl obviněný J. G. odsouzen podle § 256a odst. 3 tr. zák. za použití ustanovení § 35 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 let, přičemž podle § 58 odst. 1 a § 60a odst. 2 tr. zák. mu byl tento trest podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 5 let. Podle § 60a odst. 1 tr. zák. byl nad obviněným J. G. vysloven dohled.

Obviněný Ing. R. G. byl za výše uvedenou pomoc k trestnému činu zvýhodňování věřitele podle § 10 odst. 1 písm. c) k § 256a odst. 1, 3 tr. zák. odsouzen podle § 256a odst. 3 tr. zák. k trestu odnětí

svobody v trvání 2 let, přičemž podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zák. mu byl tento trest podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 let.

Tento rozsudek oba obvinění J. G. a Ing. R. G. napadli odvoláními, o nichž Krajský soud v Brně rozhodl rozsudkem ze dne 27. 11. 2007, sp. zn. 4 To 329/2007, tak, že na základě obou odvolání podle § 258 odst. 1 písm. a), b) tr. ř. napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a podle § 229 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že uznal obviněného J. G. vinným trestným činem zvýhodňování věřitele podle § 256a odst. 1, 2 tr. zák. a obviněného Ing. R. G. pomocí k trestnému činu zvýhodňování věřitele podle § 10 odst. 1 písm. c) k § 256a odst. 1, 2 tr. zák., kterých se dopustili tím, že v období let 2001 až 31. 12. 2003 obviněný J. G. jako soukromý podnikatel – fyzická osoba – J. G. –G., s místem podnikání H., Ž. n. S., v důsledku celkové nepříznivé finanční situace přednostně uhrazoval faktury na dodávky zboží a služeb jiným společnostem a tím znevýhodnil:

Okresní správu sociálního zabezpečení ve Ž. n. S.; při dluhu 7.294.461,27 Kč uhradil částku 5.887.172,04 Kč, ačkoliv jí náležela k úhradě částka 6.378.350,- Kč, takže rozdíl mezi částkou, která jí byla zaplacená a která by jí náležela při poměrném a rovnoměrném vypořádání, by činil celkem 491.177,96 Kč,

Všeobecnou zdravotní pojišťovnu České republiky, Okresní pojišťovnu Ž. n. S.; při dluhu 2.048.133,- Kč uhradil částku 566.791,- Kč, ačkoliv jí náležela k úhradě částka 1.790.908,- Kč, takže rozdíl mezi částkou, která jí byla zaplacená a která by jí náležela při poměrném a rovnoměrném vypořádání, by činil celkem 1.224.117,- Kč,

J. P.; při dluhu 1.063.155,- Kč uhradil částku 896.645,- Kč, ačkoliv mu náležela k úhradě částka 929.633,- Kč, takže rozdíl mezi částkou, která mu byla zaplacená a která by mu náležela při poměrném a rovnoměrném vypořádání, by činil celkem 32.988,- Kč, přičemž o podstatných záležitostech, týkajících se výše uvedené firmy, zejména v jaké výši a komu budou hrazeny pohledávky, spouštěl rozhodování obviněný Ing. R. G., a tímto jednáním způsobili škodu ve výši nejméně 1.748.282,90 Kč.

Za tento trestný čin a za trestný čin porušení povinnosti v řízení o konkursu podle § 126 odst. 2 tr. zák., jímž byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu ve Žďáře nad Sázavou ze dne 5. 12. 2005, č. j. 3 T 129/2004-332, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 21. 3. 2006, sp. zn. 4 To 80/2006, byl obviněný J. G. odsouzen podle § 256a odst. 2 tr. zák. za použití ustanovení § 35 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 8 měsíců, přičemž podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zák. byl obviněnému tento trest podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 1 roku. Obviněný Ing. R. G. byl za výše uvedený trestný čin odsouzen podle § 256a odst. 2 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání 7 měsíců, přičemž podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zák. mu byl tento trest podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 1 roku.

Proti uvedenému rozsudku odvolacího soudu ze dne 27. 11. 2007, sp. zn. 4 To 329/2007, ve spojení s rozsudkem Okresního soudu ve Žďáře nad Sázavou ze dne 1. 6. 2007, sp. zn. 3 T 129/2004, podali oba obvinění prostřednictvím společného obhájce Mgr. et Bc. L. K. dovolání shodně z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. V obou dovoláních, která obsahují v zásadě totožné důvody (mají totožný text), oba dovolatelé nejprve shrnuli průběh předchozího trestního řízení a poté namítli, že odvolací soud, pokud nově rozhodl o jejich vině, tak učinil v příkrém rozporu se zásadami vyplývajícími z ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř., když z veškerých provedených důkazů nelze učinit jednoznačný závěr o vině obou obviněných, a navíc provedené důkazy byly zhodnoceny v rozporu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř.

Dále oba obvinění poukázali na to, že i podle konstantní judikatury Nejvyššího soudu k trestní odpovědnosti nestačí, je-li dlužníkem jen oddáleno či ztíženo uspokojení věřitele, pokud tento má

možnost uspokojit svou pohledávku z jiného dlužníkovy majetku. Navíc díky pokračování v podnikatelské činnosti došlo k tvorbě zisku, k nabytí výrazných majetkových hodnot (ukončení leasingu drahých strojů), a tím i k podstatnému zlepšení pozice v obžalobě uvedených věřitelů. Z provedeného dokazování zcela jednoznačně vyplynulo, že závazek vůči údajně poškozenému J. P. ve výši 166.510,- Kč byl již zcela uhrazen, závazek vůči Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR (dále jen „VZP“) v celkové výši 1.515.830,- Kč je téměř zcela uhrazen, když zbývá uhradit pouze částku ve výši 185.268,- Kč, a navíc ohledně úhrady této částky je s VZP uzavřen splátkový kalendář, který je ze strany J. G. plněn. Jediným věřitelem, kterému nebyla jeho pohledávka zcela vypořádána, je Okresní správa sociálního zabezpečení ve Ž. n. S. (dále jen „OSSZ“), i zde však bylo poskytnuto alespoň částečné plnění minimálně ve výši 150.000,- Kč platbou ze dne 14. 5. 2007. Z uvedeného je tedy zřejmé, že v této trestní věci nebyl splněn základní předpoklad trestní odpovědnosti, kterým je zmaření uspokojení věřitele, když pohledávky většiny údajně poškozených věřitelů byly vypořádány a Česká správa sociálního zabezpečení má možnost svou pohledávku vymoci, když v obchodním majetku firmy J. G. se nachází množství majetku, zejména strojů. Nečinnost věřitele při vymáhání jeho pohledávky tak nemůže být brána k tíži obviněných. S ohledem na to je tedy zjevné, že v rámci obchodní činnosti J. G. byly uspokojovány přednostně zejména pohledávky jiných věřitelů, které však souvisely s pokračující podnikatelskou činností firmy a existoval zde odůvodněný předpoklad získání dalších finančních prostředků (dosažení zisku, nabytí značného majetku po ukončení leasingu). V průběhu celého trestního řízení dovolatelé nabídli dostatek důkazů o tom, že pokračování v obchodní činnosti bylo motivováno pouze snahou dosáhnout uspokojení existujících závazků a nikoli úmyslem zvýhodnit či poškodit jakéhokoli věřitele. Krajský soud se v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal jednak s údajnou subjektivní stránkou souzeného trestného činu a jednak ani s tím, které z důkazů mají subjektivní stránku prokazovat. Dále obvinění vznesli výhradu proti výši způsobené škody. Poukázali v tomto směru na skutečnost, že celková dlužná částka vůči údajně poškozeným VZP, OSSZ a J. P. činila 3.150.321,26 Kč, přičemž sám okresní soud v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že poškozeným již byla na úhradu předmětných závazků uhrazena částka 1.649.796,- Kč. Matematickým výpočtem tedy obvinění dospěli k závěru, že aktuální dlužná částka činí 1.500.525,26 Kč, a závěr odvolacího soudu o způsobené škodě ve výši 1.748.282,90 Kč nemá jakýkoli podklad v provedených důkazech. Dále dovolatelé namítli, že přestože jsou si vědomi závěru krajského soudu o existenci úpadku na straně J. G. , poukazují na to, že pokračováním v podnikatelské činnosti došlo k uhrazení podstatné části závazků a v současné době zde existuje pouze jeden významnější věřitel - OSSZ. V současné době tedy není splněn předpoklad existence úpadku, kterým je četnost věřitelů.

Ze shora uvedených důvodů oba obvinění J. G. a Ing. R. G. v závěru svých dovolání shodně navrhli, aby Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 11. 2007, sp. zn. 4 To 329/2007, zrušil a věc vrátil Krajskému soudu v Brně jako soudu odvolacímu k novému pojednání a rozhodnutí.

Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství, jemuž byla dovolání obou obviněných doručena ve smyslu § 265h odst. 2 tr. ř., se k nim do doby rozhodnutí Nejvyššího soudu nevyjádřil.

Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) nejprve zkoumal, zda v této trestní věci jsou dovolání přípustná, zda byla podána v zákonné lhůtě a na místě, kde lze taková podání učinit, a zda je podala osoba oprávněná. Shledal přitom, že dovolání obou obviněných jsou přípustná podle § 265a odst. 1, 2 písm. a) tr. ř. Dále zjistil, že dovolání byla podána osobami oprávněnými [§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.), přičemž splňují i obsahové náležitosti dovolání (§ 265f tr. ř.).

Protože dovolání lze podat jen z důvodů taxativně vyjádřených v § 265b tr. ř. Nejvyšší soud dále posuzoval, zda obviněnými vznesené námítky naplňují jimi shodně uplatněný dovolací důvod, a shledal, že dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. byl uplatněn oběma dovolateli v

souladu se zákonem vymezenými podmínkami.

Obvinění J. G. a Ing. R. G. uplatnili shodně dovolací důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., v němž je stanoveno, že tento důvod dovolání je naplněn tehdy, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. V rámci takto vymezeného dovolacího důvodu je možné namítat buď nesprávnost právního posouzení skutku, tj. mylnou právní kvalifikaci skutku, jak byl v původním řízení zjištěn, v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva, anebo vadnost jiného hmotně právního posouzení. Z takto vymezeného dovolacího důvodu vyplývá, že důvodem dovolání ve smyslu tohoto ustanovení nemůže být samotné nesprávné skutkové zjištění, a to přesto, že právní posouzení (kvalifikace) skutku i jiné hmotně právní posouzení vždy navazují na skutková zjištění vyjádřená především ve skutkové větě výroku o vině napadeného rozsudku a blíže rozvedená v jeho odůvodnění. V rámci dovolání podaného z důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je možné na skutkový stav poukázat pouze z hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Z těchto důvodů nemohl Nejvyšší soud přihlížet k samotným skutkovým námitkám obviněných týkajícím se odlišného hodnocení důkazů.

Obvinění shodně ve svých dovoláních uplatnili z hlediska jimi uvedeného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. zejména vůči rozsudku soudu druhého stupně svou první právní námitku týkající se toho, že z provedeného dokazování zcela jednoznačně vyplynulo, že závazek vůči údajně poškozenému J. P. ve výši 166.510,- Kč byl již zcela uhrazen, závazek vůči VZP v celkové výši 1.515.830,- Kč je téměř zcela uhrazen, když zbývá uhradit pouze částku ve výši 185.268,- Kč a navíc ohledně úhrady této částky je s VZP uzavřen splátkový kalendář, který je ze strany J. G. plněn. Jediným věřitelem, kterému nebyla jeho pohledávka zcela vypořádána, je OSSZ, i zde však bylo poskytnuto alespoň částečné plnění minimálně ve výši 150.000,- Kč platbou ze dne 14. 5. 2007. Výše škody tedy byla v průběhu trestního řízení zjištěna nesprávně a tudíž ani právní kvalifikace jejich jednání podle § 256a odst. 1, 2 tr. zák. není správná. S tím úzce souvisí další námitka obou dovolatelů, že v této trestní věci nebyl splněn základní předpoklad trestní odpovědnosti, kterým je zmaření uspokojení věřitele, když pohledávky většiny údajně poškozených věřitelů byly vypořádány a OSSZ má možnost svou pohledávku vymoci, když v obchodním majetku firmy J. G. se nachází množství majetku, zejména strojů. Nečinnost věřitele při vymáhání jeho pohledávky tak nemůže být brána k tíži obou obviněných. S ohledem na to je tedy zjevné, že v rámci obchodní činnosti J. G. byly uspokojovány přednostně zejména pohledávky jiných věřitelů, které však souvisely s pokračující podnikatelskou činností firmy a existoval zde odůvodněný předpoklad získání dalších finančních prostředků (dosažení zisku, nabytí značného majetku po ukončení leasingu). V průběhu celého trestního řízení dovolatelé nabídli dostatek důkazů o tom, že pokračování v obchodní činnosti bylo motivováno pouze snahou dosáhnout uspokojení existujících závazků a nikoli úmyslem zvýhodnit či poškodit jakéhokoli věřitele.

Trestný čin zvýhodňování věřitele podle § 256a odst. 1 tr. zák. spáchá ten, kdo jako dlužník, který není schopen plnit své splatné závazky, zmaří, byť i jen částečně, uspokojení svého věřitele tím, že zvýhodní jiného věřitele. Podle odstavce druhého téhož ustanovení pak bude potrestán ten, kdo způsobí takovým činem značnou škodu. Objektem tohoto trestného činu je tedy ochrana majetkových práv věřitelů. Jde o jeden z tzv. úpadkových deliktů, kterým je porušováno právo věřitele na uspokojení jeho pohledávky odpovídající zásadám konkursního řízení. Zvýhodněný věřitel dostává sice jen to, co by mu po právu patřilo (nebytí insolvence dlužníka), ale protože dlužník není schopen uspokojit všechny své věřitele, plným uspokojením jednoho věřitele zkracuje ostatní věřitele. Za takové situace bylo třeba v době jednání obviněných postupovat podle zákona č. [328/1991](#) Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „KV“), nyní srovnej zákon č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, a

věřitele uspokojit jen poměrně a rovnoměrně. Podle dikce § 256a odst. 1 tr. zák. není rozhodné předlužení dlužníka. K trestní odpovědnosti podle § 256a tr. zák. však podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu nestačí jen samotná neschopnost dlužníka plnit své splatné závazky, protože tím by se v případě smluvních závazků dostával trestní postih do rozporu s ústavní zásadou vyjádřenou v ustanovení čl. 8 odst. 2 věty druhé LPS, podle něhož nikdo nesmí být zbaven svobody pouze pro neschopnost dostát smluvnímu závazku. Proto trestně postižitelným může být uvedený stav insolvence pouze ve spojení s dalším jednáním dlužníka, tj. se zvýhodněním některého věřitele na úkor věřitele jiného. Objektivní stránka trestného činu podle § 256a tr. zák. spočívá v tom, že pachatel zmaří, byť jen částečně, uspokojení svého věřitele tím, že zvýhodní jiného svého věřitele na úkor ostatních. Za zmaření (úplné) lze považovat nemožnost věřitele ani částečně dosáhnout uspokojení své pohledávky z majetku dlužníka. Částečné zmaření spočívá v tom, že věřitel nemůže dosáhnout uspokojení své pohledávky v tom rozsahu, kterého by jinak dosáhl při poměrném a rovnoměrném uspokojení všech věřitelů bez zvýhodnění některého z nich. K trestní odpovědnosti podle § 256a tr. zák. ovšem nestačí, je-li dlužníkem jen oddáleno nebo ztíženo uspokojení věřitele, pokud ten má možnost uspokojit svou pohledávku z jiného dlužníkovy majetku. Rovněž by nenaplňovalo skutkovou podstatu podle § 256a tr. zák. jednání dlužníka, který sice plně uspokojil pohledávku jenom jednoho z více věřitelů, jestliže tak učinil s odůvodněným předpokladem získání dalších prostředků (peněz, jiného majetku) na uspokojení ostatních věřitelů. Přednostní uspokojení pohledávky jednoho věřitele nesolventním dlužníkem totiž samo o sobě nestačí, protože musí být učiněno s úmyslem zmařit tímto způsobem možnost uspokojení pohledávek ostatních věřitelů. Pachatel jako dlužník tedy musí jednat se záměrem vyhnout se poměrnému uspokojení ostatních věřitelů a chce tím alespoň částečně zmařit uspokojení jejich pohledávek, případně si je vědom toho, že jeho jednání může mít takový následek, a pro případ, že jej způsobí, je s tím srozuměn (srov. č. [10/2003](#) Sb. rozh. tr.). Na uvedený úmysl lze usuzovat jen ze všech okolností, za nichž dlužník, který není schopen plnit své splatné závazky, přednostně uspokojil jednoho nebo několik z více svých věřitelů. Požadovaný úmysl v tomto smyslu však není možné dovodit za situace, jestliže např. dlužník - podnikatel plně uspokojil jen některé z více věřitelů, ovšem učinil tak s odůvodněným předpokladem, že tím vytvoří potřebné podmínky pro získání dostatečných majetkových hodnot pro uspokojení ostatních věřitelů a zabráni tak v konečném důsledku konkursu a ukončení podnikání.

Těmito zásadami se však soudy obou stupňů dostatečně neřídily. Pokud jde o oběma obviněnými namítanou výši způsobené škody nalézací soud na straně 6 odůvodnění svého rozsudku ze dne 1. 6. 2007, sp. zn. 3 T 129/2004, konstatoval, že firma obviněného J. G. - J. G. -G. byla v období let 2001 - 2003 předlužena a obvinění jako dlužníci nebyli schopni řádně plnit všechny své závazky a jak sami doznali, přednostně uhrazovali závazky, které souvisely se zabezpečením provozu firmy (správně šlo o podnikatele fyzickou osobu J. G. , přičemž pouze J. G. byl dlužníkem a obviněný Ing. R. G. byl jen jeho zaměstnanec, byť podílející se na tomto jednání jako pomocník). Ze závěrů znaleckého posudku znalce M. F. vyplynulo, že to bylo ve prospěch celkem 230 subjektů, uvedených ve výroku o vině rozsudku nalézacího soudu, které tímto zvýhodnil oproti OSSZ, VZP a J. P. o celkovou částku 7.171.540,51 Kč, ačkoliv v uvedené době firma J. G. -G. dlužila OSSZ ve Ž. n. S. částku 1.462.650,81 Kč, VZP, Územní pracoviště Ž. n. S. , částku 1.589.623, Kč a J. P. částku 166.510,- Kč za výkopové práce v roce 2002. Provedeným dokazováním bylo také prokázáno, že obviněný J. G. se při rozhodování o platbách ve firmě radil a spolurozhodoval s obviněným Ing. R. G. Okresní soud dále také uvedl, že obhajoba obviněných spočívající v tom, že částky vůči OSSZ, VZP a J. P. byly uhrazeny, je nemůže zbavit trestní odpovědnosti, protože z provedeného dokazování sice vyplynulo, že k úhradě dlužných částek došlo jak vůči J. P. , tak i vůči OSSZ a VZP, nicméně z obsahu připojeného vyšetřovacího spisu a zprávy OSSZ bylo zjištěno, že se tak stalo v souvislosti s šetřením podezření spáchání další trestné činnosti obviněného J. G. ve vztahu k trestnému činu podle § 147 tr. zák., jehož se měl dopustit v jiném období, než které je mu kladeno za vinu v tomto trestním řízení. Obviněný tyto částky zaplatil proto, že využil ustanovení o účinné lítosti podle § 147a tr. zák. a odvrátil tak nebezpečí trestního stíhání, avšak není možné konstatovat, že by

tato skutečnost měla vliv i na stupeň nebezpečnosti nyní souzeného trestného činu zvýhodňování věřitele podle § 256a odst. 1, 2 tr. zák. Na to nemůže mít vliv ani uhrazení dluhu J. P. v plné výši, neboť tato dlužná částka je oproti dlužným částkám ve vztahu k poškozeným věřitelům svou výší téměř zanedbatelná.

Krajský soud v Brně na straně 4 a 5 odůvodnění rozsudku ze dne 27. 11. 2007, sp. zn. 4 To 329/2007, dospěl s přihlédnutím k porušení § 264 odst. 2 tr. ř. ohledně existence a výše způsobené škody k závěru, že ze znaleckého posudku znalce M. F. , zejména z části B.2.2 na straně 11 až 17 tohoto posudku, bylo možné určit výši způsobené škody tak, že je třeba u poškozených věřitelů - OSSZ, VZP a J. P. - stanovit rozdíl mezi částkou, kterou byli tito poškození věřitelé uspokojeni, a částkou, která by jim náležela při poměrném vypořádání. Jde o položky 189 na straně 14 znaleckého posudku, 285 na straně 16 znaleckého posudku a 190 na straně 15 znaleckého posudku. Odvolací soud zjistil výše uvedený rozdíl a po součtu jednotlivých částek dospěl k závěru, že výše způsobené škody činí 1.748.280,90 Kč. V tomto směru i podle názoru Nejvyššího soudu správně stanovil výši způsobené škody k době spáchání činu, jak to vyplývá ze znaleckého posudku z oboru ekonomika, odvětví účetnictví, který zpracoval znalec M. F. (viz č. l. 518 až 520 - položky č. 189, 190 a 285), a proto nelze námitky obou obviněných v podaném dovolání týkající se výše škody považovat za důvodné. Pokud oba obvinění namítali, že v mezidobí uhradili celý dluh J. P. , převážnou část dluhu VZP a ještě i část dluhu OSSZ ve výši 150.000,- Kč, nemá to sice význam z hlediska výše způsobené škody, kterou je třeba vždy stanovit k době spáchání trestného činu zvýhodňování věřitele podle § 256a tr. zák., ale je třeba to hodnotit z hlediska naplnění dalších znaků tohoto trestného činu, zejména z hlediska shora vymezeného úmyslu zmařit tímto způsobem možnost uspokojení pohledávek ostatních věřitelů. Jak již Nejvyšší soud shora zdůraznil k trestní odpovědnosti podle § 256a tr. zák. totiž nestačí, je-li dlužníkem jen oddáleno nebo ztíženo uspokojení věřitele, pokud ten má možnost uspokojit svou pohledávku z jiného dlužníkovu majetku, přičemž tuto skutkovou podstatu nenaplnuje ani jednání dlužníka, který sice plně uspokojil pohledávky jen některých z více věřitelů, jestliže tak ovšem učinil s odůvodněným předpokladem získání dalších prostředků (peněz, jiného majetku) na uspokojení ostatních věřitelů. Přednostní uspokojení pohledávky některých věřitelů nesolventním dlužníkem totiž samo o sobě nestačí, protože musí být učiněno s úmyslem zmařit tímto způsobem možnost uspokojení pohledávek ostatních věřitelů.

Nalézací soud ve své rozsudku ze dne 1. 6. 2007, sp. zn. 3 T 129/2004, vycházel ze skutkového zjištění, že obviněný J. G. za pomoci svého syna obviněného Ing. R. G. v zájmu zajištění obchodní činnosti za situace, kdy kvůli celkové nepříznivé finanční situaci nebyl schopen řádně plnit všechny své splatné závazky, přednostně uhrazoval faktury na dodávky zboží a služeb jiným společnostem a faktury související s provozem firmy, a to celkem 230 společnostem a podnikatelům - fyzickým osobám, čímž je zvýhodnil na úkor uvedených tří věřitelů (viz výrok o vině v rozsudku). K tomu odvolací soud pouze uvedl a dlužno říci, že v rozporu se skutkovými závěry soudu prvního stupně, že nemůže obstát obhajoba obviněných, že upřednostňovali některé věřitele, protože chtěli zachovat chod firmy, aby tak získali další peníze pro placení dalších pohledávek, neboť u zvýhodněných věřitelů nešlo o takovou jejich činnost, že by při nezaplacení jejich pohledávek nebyla firma obviněného schopna provozovat svoji hospodářskou činnost. Za této situace měli obvinění povinnost ve smyslu zákona o konkursu a vyrovnání uspokojit všechny věřitele poměrně a rovnoměrně. Pokud tak neučinili, dopustili se nyní souzeného trestného činu zvýhodňování věřitele podle § 256a odst. 1, 2 tr. zák. Odvolací soud tyto závěry učinil ve veřejném zasedání, aniž by v něm jakýmkoli způsobem doplnil dokazování, v rozporu s ustanovením § 259 odst. 3 tr. ř., podle něhož může odvolací soud rozhodnout sám rozsudkem ve věci, jen je-li možno nové rozhodnutí učinit na podkladě skutkového stavu, který byl v napadeném rozsudku správně zjištěn a popřípadě na základě důkazů provedených před odvolacím soudem doplněn nebo změněn. Odvolací soud se může odchýlit od skutkového zjištění soudu prvního stupně jen tehdy, jestliže v odvolacím řízení provedl znovu některé pro skutkové zjištění podstatné důkazy provedené již v hlavním líčení, nebo provedl důkazy, které nebyly

provedeny v hlavním líčení. Navíc jak Nejvyšší soud zjistil neodpovídá tento závěr odvolacího soudu ani obsahu spisu, zejména již zmíněnému znaleckému posudku z oboru ekonomika, odvětví účetnictví, který zpracoval znalec M. F. , a navazujícím ve věci provedeným důkazům. Nejvyšší soud v této souvislosti však také zjistil, že ve spise je založen ještě další znalecký posudek z oboru ekonomiky, odvětví různá – účetní evidence se specializací ekonomika a finance, který zpracoval znalec Ing. M. R. , z kterého se podává, že obviněný J. G. , jako podnikatel – fyzická osoba byl ve stavu předlužení minimálně k datu 31. 12. 2001. Oba soudy však dostatečně nepřihlédly k tomu, že znakem trestného činu zvýhodňování věřitele podle § 256a odst. 1 tr. zák. není předlužení, ale naopak „neschopnost dlužníka plnit své splatné závazky“, tedy tzv. insolvence. Při výkladu tohoto znaku § 256a odst. 1 tr. zák. mělo být vycházeno z tehdy platného ustanovení § 1 odst. 2 KV, které předpokládá platební neschopnost trvající delší dobu, aby nebyla zbytečně kriminalizovaná jen přechodná insolvence. Neschopným k placení v tomto smyslu ještě není dlužník, jenž nemá pohotově dostatečné prostředky k okamžitému zaplacení všech splatných závazků, nýbrž jen dlužník, jenž nemůže své dluhy zaplatit ani v určité přiměřené době. Otázka, kterou dobu je třeba považovat za přiměřenou, se musí posuzovat podle konkrétních okolností každého případu, zejména podle pravidel řádného hospodaření, a přihlížet k zvláštním hospodářským poměrům toho kterého dlužníka. Neschopnost dlužníka plnit své splatné závazky po delší dobu jakožto podmínku dlužníkovy insolvence je nutno posuzovat také z toho hlediska, zda dlužník v dohledné době bude mít možnost, např. na základě získaného úvěru či půjčky, své splatné závazky plnit. Těmito otázkami se oba soudy vůbec nezabývaly, nezaměřily se na tuto rozhodnout otázku – naplnění znaku „neschopnosti dlužníka plnit své splatné závazky“ – ani znalecké dokazování, nevyhodnotily z tohoto hlediska, ani ve zmíněných znaleckých posudcích uvedené přehledy zaplacených závazků a způsoby jejich placení, zejména z hlediska opoždování plateb s přihlédnutím k době splatnosti. Tato zásadní vada z hlediska použité právní kvalifikace trestného činu zvýhodňování věřitele podle § 256a tr. zák. má pak podstatný význam i pro posouzení subjektivní stránky tohoto trestného činu spočívající v úmyslu zmařit přednostním uspokojením určitých pohledávek některých věřitelů nesolventním dlužníkem možnost uspokojení pohledávek ostatních věřitelů. Soudu prvního stupně byla tato trestní věc předložena spolu s obžalobou v roce 2004 a v průběhu trestního řízení ani jeden ze soudů vůbec nebral v potaz, že obviněný, byť byl již v prodlení s plněním určitých závazků, plnil vedle pohledávek zvýhodňovaných věřitelů také i pohledávky uvedených poškozených věřitelů OSSZ, VZP a J. P. V roce 2004 pak zcela uhradil dlužnou částku J. P. (č. l. 486 spisu), dále z vyjádření VZP, založeného ve spise vyplynulo, že obviněný si s tímto věřitelem sjednal splátkový kalendář a v souladu s ním uhradil ke dni 29. 5. 2007 prakticky všechny dlužné částky a zbývá mu doplatit jen celková částka 185.268,- Kč. Pouze u OSSZ obviněný na dluh vzniklý za období uvedené ve skutkové větě výroku o vině zaplatil jen 150.000,- Kč, přičemž ze zprávy tohoto věřitelského subjektu, založené na č. l. 673 ve spise, vyplynulo, že sice je pravdou, že obviněnému v dalším období vznikl u tohoto subjektu dluh, který uhradil až v rámci podezření z trestného činu podle § 147 tr. zák. a tím naplnil podmínky účinné lítosti vymezené v § 147a tr. zák., nicméně ani u tohoto věřitele nelze opomenout, že byť byly tyto částky započítány věřitelem na jiné období, kromě částky ve výši 150.000,- Kč, přesto prokázal obviněný svou schopnost jednak hradit v minulosti vzniklé dlužné částky a dále, jak vyplynulo z výše uvedeného vyjádření OSSZ, již další dluhy nevytvářet a dokonce je postupně uhrazovat. Nejvyšší soud musí také poukázat na to, že ze spisu nelze zcela jasně zjistit, jaká byla, resp. v současné době je celková výše pohledávky OSSZ za obviněným J. G. a tudíž, jakou dlužnou částku zbývá obviněnému ve vztahu k tomuto věřiteli ještě uhradit, a proto je třeba v tomto směru dokazování doplnit.

Nejvyšší soud považuje za nutné v této souvislosti poukázat i na to, že z hlediska naplnění znaků trestného činu zvýhodňování věřitele se měl nalézací soud na základě uplatněné obhajoby obou obviněných zejména zabývat tím, zda s ohledem na zmíněné okolnosti neexistoval důvodný předpoklad, že v následujícím období obviněný získá další prostředky k uspokojení splatných pohledávek poškozených věřitelů (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 21. 12. 2005, sp. zn. 5

Tdo 1555/2005, uveřejněné v Souboru trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu pod č. T 861/2006). V tomto směru totiž k trestní odpovědnosti za trestný čin zvýhodňování věřitele podle § 256a odst. 1 tr. zák. nepostačuje pouze stav předlužení obviněného dlužníka, ale musí být zjištěna jeho neschopnost plnit své splatné závazky, přičemž není ani rozhodné, zda byl na jeho majetek prohlášen konkurs. S ohledem na ustanovení § 1 odst. 2 KV je třeba znak spočívající v insolvenční ve smyslu § 256a odst. 1 tr. zák. chápat tak, že dlužník není objektivně schopen po delší dobu platit své splatné dluhy, tj. nesplnil tuto povinnost v určité přiměřené době. Přiměřená doba plnění splatných závazků se posuzuje vždy vzhledem k okolnostem konkrétního případu, a to i s ohledem na pravidla řádného hospodaření, jakož i na hospodářské poměry dotyčného dlužníka, a s přihlédnutím k tomu, zda dlužník bude mít objektivní možnost, aby případně svůj stav insolvence v dohledné době zvrátil (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 7. 3. 2007, sp. zn. 5 Tdo 204/2007, uveřejněné v Souboru trestních rozhodnutí pod č. T 1013/2007). Ani jeden z rozhodujících soudů se však těmito právními názory Nejvyššího soudu neřídil a při pouhém konstatování předlužení a blíže nezdůvodněné insolvence obviněného jako dlužníka a zjištění způsobené škody na základě shora uvedených znaleckých posudků z oboru ekonomiky se již dále nezabýval tím, zda obviněný J. G. byl „neschopen plnit své splatné závazky“ ve smyslu § 256a odst. 1 tr. zák. a zda nedošlo v následné době k překonání zmíněného úpadkového stavu.

Všechny tyto okolnosti oba obvinění J. G. i Ing. R. G. v průběhu trestního řízení opakovaně uváděli, přičemž navíc jsou ve spisu založeny důkazy, svědčící o tom, že v průběhu následující doby obviněný J. G. nejenže uhradil většinu svých dluhů, zjištěných v rozhodném období kladeném mu za vinu, ale také nabyl do vlastnictví určité nezanedbatelné majetkové hodnoty po skončení smluv o finančním pronájmu (leasingu) na určité stroje a zařízení, v důsledku čehož se zřejmě také zmenšily jeho výdaje na pravidelné splátky z těchto leasingových smluv, a následně i zvládl průběžně hradit vedle dlužných částek z minulosti také běžné výdaje. Nadto považuje Nejvyšší soud za nutné zdůraznit, že z dosud opatřených důkazů založených ve spisu nevyplývá, že by některý z věřitelů obviněného J. G. podal návrh na prohlášení konkursu, což se jeví jako logické, neboť zachování podnikatelské činnosti obviněného bylo zřejmě i pro zmíněné věřitele výhodnější forma řešení přechodně vzniklé špatné finanční situace obviněného. Uvedení věřitelé sice nebyli uspokojeni včas, zato však v drtivé většině byli uspokojeni zcela a nikoli jen zčásti, která by jim náležela v rozhodné době při poměrném vypořádání v rámci případného konkursu. Také na tyto skutečnosti bude třeba v dalším řízení zaměřit dokazování, aby bylo možno komplexně celou věc ze všech shora zmíněných hledisek posoudit. V té souvislosti považuje za nutné Nejvyšší soud opětovně připomenout, že k trestní odpovědnosti za trestný čin zvýhodňování věřitele podle § 256a tr. zák. nestačí jen jednání obviněného jako dlužníka, jímž je jen oddáleno nebo ztíženo uspokojení věřitele, pokud ten má možnost uspokojit svou pohledávku z jiného dlužníkovy majetku, přičemž tuto skutkovou podstatu nenaplnuje ani jednání dlužníka, který sice plně uspokojil pohledávky jen některých z více věřitelů, jestliže tak ovšem učinil s odůvodněným předpokladem získání dalších prostředků (peněz, jiného majetku) na uspokojení ostatních věřitelů.

Dále Nejvyšší soud považuje za nutné poukázat z hlediska použité okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby podle § 256a odst. 2 tr. zák., spočívající ve způsobení značné škody, na ustanovení § 88 odst. 1 tr. zák. které stanoví, že k okolnosti, která podmiňuje použití vyšší trestní sazby, se přihlédne jen tehdy, jestliže pro svou závažnost podstatně zvyšuje stupeň nebezpečnosti trestného činu pro společnost. Ani jeden z rozhodujících soudů se materiální stránkou souzeného trestného činu ve vztahu k naplnění kvalifikované skutkové podstaty uvedené v § 256a odst. 2 tr. zák. náležitě nezabýval. Oba soudy v tomto směru pouze odkázaly na výši způsobené škody, která v obou případech překročila hranici stanovenou v tomto zákonném ustanovení. S ohledem na Nejvyšším soudem výše vytknutá pochybení a shora uvedené skutkové závěry zejména soudu prvního stupně je třeba zdůraznit, že vznikají závažné pochybnosti, zda jednáním J. G. , na kterém se jako pomocník měl podílet spoluobviněný Ing. R. G. , vůbec k naplnění materiálního znaku této kvalifikované

skutkové podstaty došlo.

Podle § 3 odst. 1 tr. zák. je trestným činem pro společnost nebezpečný čin, jehož znaky jsou uvedeny v tomto zákoně, tedy pokud je dána jeho formální stránka. Kromě toho musí být naplněna příslušná skutková podstata i po stránce materiální, neboť ve smyslu § 3 odst. 2 tr. zák. je vyžadován pro závěr o spáchání trestného činu konkrétním jednáním pachatele stupeň nebezpečnosti činu pro společnost vyšší než nepatrný. Podle odstavce 4 § 3 tr. zák. pak je stupeň nebezpečnosti činu pro společnost určován zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou. Prakticky však tento výčet, vzhledem k tomu, že některé z okolností jsou uvedeny velmi obecně, kryje v podstatě všechny v úvahu přicházející faktory, na nichž společenská nebezpečnost závisí. Jednotlivé okolnosti jsou pak blíže konkretizovány v dalších ustanoveních trestního zákona, zejména v ustanoveních o polehčujících a přitěžujících okolnostech. Ustanovení § 3 odst. 4 tr. zák., které vyžaduje hodnotit konkrétní stupeň nebezpečnosti činu pro společnost, má podstatný význam nejen pro úvahu, zda jde vůbec o trestný čin, ale rozhodujícím způsobem zasahuje i do úvah o tom, zda jde o trestný čin závažnějšího nebo méně závažného charakteru, přičemž v případě obviněného J. G. , ale i Ing. R. G. bylo třeba dále postupovat vzhledem k právní kvalifikaci jejich jednání též ve smyslu ustanovení § 88 odst. 1 tr. zák., jež stanoví, že k okolnosti, která podmiňuje použití vyšší trestní sazby, se přihlídně jen tehdy, jestliže pro svou závažnost podstatně zvyšuje stupeň nebezpečnosti trestného činu pro společnost. Ustanovení § 88 odst. 1 tr. zák. tak vyjadřuje požadavek zákona, aby byla každá okolnost podmiňující použití vyšší trestní sazby materiálně posuzována, tj. aby se k takové okolnosti přihlídnulo jen tehdy, když podstatně zvyšuje stupeň nebezpečnosti trestného činu pro společnost. K vyšší trestnosti proto nestačí pouhé naplnění formálních znaků, o kterých také z již shora uvedených důvodů vznikají pochybnosti, ale i materiálního znaku, a to ke konkrétní okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby podle odst. 2 § 256a tr. zák., poněvadž zároveň musí být vždy splněn podstatně zvýšený stupeň nebezpečnosti pro společnost. Stupeň nebezpečnosti konkrétního trestného činu není pak s přihlídnutím k § 3 odst. 4 tr. zák. nikdy určován materiálním významem jen jedné, byť i závažné okolnosti, nýbrž je určován komplexem všech okolností případu, včetně těch, které leží mimo skutkovou podstatu trestného činu (srov. např. č. [4/1965](#) Sb. rozh. tr.).

Ze všech těchto důvodů Nejvyšší soud shledal ve smyslu § 265k odst. 1 tr. ř. podaná dovolání obviněných J. G. a Ing. R. G. ve výše vymezeném rozsahu důvodnými, neboť je u obou dovolatelů dán dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., spočívající v nesprávném právním posouzení skutku, a proto podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 11. 2007, sp. zn. 4 To 329/2007, a rozsudek Okresního soudu ve Žďáře nad Sázavou ze dne 1. 6. 2007, sp. zn. 3 T 129/2004. Současně podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil i všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Okresnímu soudu ve Žďáře nad Sázavou, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Toto rozhodnutí učinil v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. v neveřejném zasedání, neboť vzhledem k charakteru vytknutých vad je zřejmé, že je nelze odstranit ve veřejném zasedání.

V novém řízení Okresní soud ve Žďáře nad Sázavou provede shora naznačené doplnění dokazování směřující k objasnění znaku „neschopnosti dlužníka plnit své splatné závazky“ a subjektivní stránky trestného činu zvýhodňování věřitele podle § 256a odst. 1 tr. zák. Pokud po tomto doplnění dokazování a jeho náležitém zhodnocení ve smyslu § 2 odst. 6 tr. ř. dospěje nalézací soud k závěru, že jsou naplněny všechny formální znaky uvedeného trestného činu obviněným J. G. za pomoci obviněného Ing. R. G. podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák., kterou náležitě ve výroku o vině i v odůvodnění svého rozhodnutí vymezí, vypořádá se i s materiální stránkou jak ve vztahu k okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby podle § 256a odst. 2 tr. zák. ve smyslu § 88 odst. 1 tr. zák., tak

případně i ve vztahu k základní skutkové podstatě ve smyslu § 3 odst. 2 tr. zák. V případě podání odvolání se pak odvolací soud bude řídit ustanovením § 254 a násl. tr. ř., přičemž se vyvaruje přehodnocování v řízení provedených a již jednou nalézacím soudem zhodnocených důkazů (aniž by sám provedl doplnění dokazování), na základě nichž by mohl dospět k jiným závěrům, než učinil ve svém rozsudku soud prvního stupně (srov. § 259 odst. 3 a § 263 odst. 6, 7 tr. ř.).

Přitom Nejvyšší soud považuje za nutné ještě zdůraznit, že při posuzování trestní odpovědnosti J. G. za trestný čin zvýhodňování věřitele podle § 256a odst. 1, 2 tr. zák., a Ing. R. G. za pomoc k trestnému činu zvýhodňování věřitele podle § 10 odst. 1 písm. c), § 256a odst. 1, 2 tr. zák., ve vztahu k základní skutkové podstatě nelze opomenout základní zásadu použití trestního práva jako poslední možnosti ochrany uvedeným trestným činem dotčených společenských zájmů. Z uznávaného principu právního státu, jímž je chápání trestní represe jako prostředku „ultima ratio“ vyplývá, že ochrana závazkových vztahů má být v první řadě uplatňována prostředky občanského a obchodního práva a teprve tam, kde je taková ochrana neúčinná a kde porušení občanskoprávních vztahů naplňuje znaky konkrétní skutkové podstaty trestného činu a svou intenzitou dosahuje předpokládaného stupně společenské nebezpečnosti, je namíste uplatňovat trestní odpovědnost. Nejvyšší soud k tomu dodává, že v právním státě je zásadně nepřipustné, aby prostředky trestní represe sloužily k uspokojování subjektivních práv soukromoprávní povahy, nejsou-li vedle toho splněny všechny předpoklady vzniku trestněprávní odpovědnosti, resp. nejsou-li tyto předpoklady zcela nepochybnitelně zjištěny. Právní řád, byť vnitřně diferencovaný, tvoří jednotu a jako s takovým je třeba s ním zacházet při aplikaci jednotlivých ustanovení a institutů, a proto, pokud jde o naplnění objektivních i subjektivních znaků trestného činu, při promítnutí principu trestněprávní represe jako posledního prostředku - „ultima ratio“ - nemůže být ignorována obchodněprávní či občanskoprávní stránka věci (srov. k tomu také nálezy Ústavního soudu pod sp. zn. I. ÚS 4/04, I. ÚS 558/01 atd.). Princip subsidiarity trestní represe totiž vyžaduje, aby stát uplatňoval prostředky trestního práva zdrženlivě, to znamená především tam, kde jiné právní prostředky selhávají nebo nejsou efektivní.

Vzhledem k tomu, co již bylo uvedeno shora, je nutno také zdůraznit, že při odůvodňování rozsudku je třeba postupovat důsledně v souladu s ustanovením § 125 odst. 1 tr. ř., které stanoví, že v odůvodnění rozsudku soud stručně vyloží, které skutečnosti vzal za prokázané a o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporují. Z jeho odůvodnění musí být také patrné, jak se soud vypořádal s obhajobou (včetně té, kterou uplatnili obvinění v dovolání), proč nevyhověl návrhům na provedení dalších důkazů a jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona v otázce viny a trestu.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Předávací vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)

- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)